

МАЛКИЯТЪ ПРѢДАТЕЛЪ

(Отъ Алфонсъ Додѣ — за юноши).

Той се казваше Стеннъ, малкиятъ Стеннъ. Това бѣше едно парижко дѣте, хилаво и блѣдно, на *възраст десетъ, а може би и петнайсетъ годишно*. Майка му бѣ умрѣла, а баща му, старъ морякъ, пазѣше градината въ квартала Тамплъ. Малкитѣ дѣца, бавачкитѣ, старитѣ дами съ подвижни столчета, бѣднитѣ майки и всички парижки пѣшеходци, които се спасяваха отъ колята въ кръстосаната съ пжтечки градинка, познаваха стареца Стеннъ и го уважаваха. Тѣ знаяха, че подъ неговитѣ голѣми мустаци — плашило за кучетата и нехранимайковцитѣ — се криеше добра, нѣжна, почти майчина усмивка и, за да се види тя, стигаше само да се запита добряка: „Какъ е вашето момченце? . . .“ Много обичаше своя синъ стариятъ Стеннъ. Той бѣше тѣй щастливъ привечеръ, когато, слѣдъ свършване на уроцитѣ момчето му се връщаше отъ училището, за да го вземе, и когато тѣ заедно обикаляха алеитѣ, като се спираха при всѣка скамейка, за да се поклонятъ на постояннитѣ посѣтители и отговорятъ на тѣхнитѣ любезни поздравя.

Слѣдъ обсадата на Парижъ, за нещастие, всичко се измѣни. Градината на стареца бѣ затворена, а него отредиха да варди газа. Бѣднякътъ, принуденъ да надзирава постоянно между запустѣлитѣ и опустошени горски храсталаци, прѣкарваше сега живота си самъ, безъ да смѣе да запуши, и виждаше дѣтето си само вечеръ късно у дома си. А да бихте видѣли мустацитъ му, когато говорѣше за прусацитѣ!.. Малкиятъ Стеннъ, напротивъ, не се оплакваше отъ този новъ животъ.

Обсада! Колко е забавна тя за уличнитѣ дѣца! Нѣма училище! Нѣма уроци! Ваканция

прѣзъ цѣлото врѣме, а улицата — сжщински панаиръ. . .

Малкиятъ Стеннъ се скиташе изъ улицитѣ чакъ до вечеръта. Той съпровождаше батальонитѣ отъ тѣхния кварталъ, които отиваха на обкопитѣ, като избираше прѣдимно ония отъ тѣхъ, които имаха хубава музика; въ това отношение малкиятъ Стеннъ бѣше добъръ познавачъ. Той можеше безпогрѣшно да ви каже, че музиката на 96 батальонъ не струваше нищо, а тая на 55 — е прѣвзходна. Понѣкога той ходѣше да наблюдава учението на войницитѣ.

Съ кошница подъ ржка, той се присѣдиняваше къмъ дългитѣ върволици отъ хора, които се набираха край месарницитѣ и хлѣбарницитѣ въ мрачината на зимнитѣ утрени. Тамъ, цапайки изъ калъта, се правѣха запознавания, водѣха се разговори върху политиката, и всѣки искаше да чуе мнѣнието му, като мнѣние на Стенновъ синъ. Но най-забавното отъ всичко бѣше играта съ запушалки, тази прочута игра на „галошъ“, която Бретонскитѣ войници бѣха изкарали на мода прѣзъ врѣме на обсадата. Ако малкиятъ Стеннъ не бѣше при обкопитѣ, вие непрѣменно бихте го намѣрили на площада, нареченъ Шато До, около играчитѣ на „галошъ“. Той, разбира се, не играеше, защото за това трѣбваша много пари. Задоволяваше се само да слѣди играчитѣ съ очи. Особно единъ отъ тѣхъ, по-възрастенъ, съ сина рубашка, който поставяше въ играта по петъ лева (сто су), възбуждаше у него възторгъ. Когато той тичаше, чуваше се да дрънкатъ паритѣ изъ рубашката му.

Еднажъ, като прибираше монетта, що бѣ